

bemærket, at der, hvis det Gebyr, der er Lovhjemlet, fremdeles skulde kunne tages, er Tale om en betydelig Sum, og han har navnlig anført, at det for Anterne, efter deres forskjellige Størrelse, vil løbe op til 10 à 15,000 Rd. for hvert; hvis det er Tilfældet, saa vil der, da en Panteattest nu koster 2 Rd., blive Spørgsmaal om at udstede Attester til et Antal af 6 à 7000, og for en større Jurisdiction's Vedkommende kan der saaledes blive Spørgsmaal om at udstede et Par tusinde Panteattester. Jeg er bange for, at, naar Sagen ordnes saaledes, vil der medgaae nogen Tid, inden den kan komme i Gang. Ved Medfattelsen af Gebyrerne skal jeg ikke opholde mig; jeg havde helst seet, at man kunde slippe for Udstedelsen af disse Attester, og da man jo derved ogsaa vilde slippe for Gebyrerne, er det altsaa ikke imod disse Medfattelse, jeg taler, men jeg troer, som sagt, at Sagen meget godt og med bedre Virkning kunde have været ordnet paa den først foreslaaede Maade, og at det i Gjærningen vil vise sig, at det Forslag, der nu foreligger, vil hæmme dens Udvikling.

Justitsministeren: Den sidste ærede Taler har, forekommer det mig, bragt en Sag under Omhandling, som der for Diebliffet aldeles ikke kan være Tale om. Det er en Sag, som er afgjort; det Forslag, som den ærede Forslagsstiller tidligere har indbragt, er taget tilbage, og det er et ganske andet Forslag, der nu foreligger. Forvrigt er den sidste ærede Taler af den Mening, at der Intet er til Hinder for, at Lovgivningsmagten forandrer de Betingelser, hvorunder vedkommende Pantecreditor har erklæret sig villig til at udlåane sin Capital; jeg er nu af en anden Mening, og jeg vil aldrig give mit Samtykke til en Lov, der forandrer de Betingelser, hvorunder vedkommende Pantecreditorer maae forudsættes at have udlåant deres Capitaler. Den ærede Taler yttrede, at den vedkommende Pantecreditor kunde opstige sin Capital, men han overseer, at der, selv om vedkommende Pantecreditor gjør dette, er idetmindste $\frac{1}{2}$ Aar, hvori han maa finde sig i, at hans Debitor vilkaarligt forandrer de Vilkaar, hvorunder han har modtaget Capitalen tiltaans.

— Det forekommer mig i det Hele taget, at man ikke bør indlade sig paa, ad Lovgivningsveien at gjøre en saadan Indskrænkning i Creditors Ret, naar der er en anden Maade at ordne Sagen paa, og en saadan tillod jeg mig at anvise, da det første Forslag, som den ærede Forslagsstiller indbragte, var under Forhandling. Hvad det nu foreliggende Lovforslag angaaer, da har jeg Intet at erindre imod dets § 1, som er den Deel af Loven, der hører under det Ministeriums Ressort, som jeg har den Ære at forestaae, imidlertid dog kun under den Forudsætning, at der i Loven optoges en Bestemmelse om, at der skal tilkomme det almindelige Brandforsikringselskab for Landet den samme Ret, som her indrømmes private Brandassurancesforeninger, saaledes at, naar en Eiendom har været forsikret i et privat Brandforsikringselskab og vedkommende Eier gaaer ud deraf og indtræder i det almindelige Brandforsikringselskab, han da skal have den samme Begunstigelse med Hensyn til Gebyr, som her indrømmes den, der vil udtræde af det almindelige Brandforsikringselskab og indtræde i et privat. Dersom dette nemlig ikke skeer, saa vil den Besynderlighed opstaae, at det bliver vanskeligere at komme ind i det almindelige Brandforsikringselskab end i et privat, og det kan dog aldrig være Meningen, at dette skulde være Tilfældet. Hvad § 2 angaaer, da er jeg af Indenrigsministeren bemyndiget til at erklære, at han bestemt modsætter sig den, og at han ingenstunde vil give sit Minde til Loven, saa længe denne Bestemmelse findes deri. Han har vel Intet at erindre imod, at vedkommende private Brandforsikringselskab nyder de samme Begunstigelser med Hensyn til stemplet Papir, som i Almindelighed indrømmes visse Brandforsikringsforeninger, men dette skal, efter hvad Indenrigsministeren har yttret, afhænge af Selskabets Charakter og Statuternes Indhold. Der kan jo nemlig tænkes private Brandforsikringsforeninger, der ville monopolisere visse Brandforsikringer og kun optage visse Eiendomme, og altsaa frie sig fra den større Risiko, som er forbunden med at optage visse andre, og det, at give saadanne Brandforsikringsforeninger den omhandlede Fri-tagelse, vilde aabenbart være at begunstige dem